

Maade ses at have tilbagekaldt sin Forklaring, meddeler, at en Gang revsede Fru Bransholm en Dreng ved Navn Hjalmar saaledes, at Fru Bransholms Mand truede med at gaa til Politiet, hvis hun ikke hørte op med at slaa.

Jeg skrev, at paa „Hebron“ førtes et raat Sprog, at det var en daarlig Tale, der førtes. Det fremgaar ogsaa af Forhørene. Saaledes taler Fru Bransholm om ved visse Lejligheder, at „hun skulde rise dem saaledes, at de faa røde Grise paa deres Bagdel“. Det Sprog forekommer mig ikke just at være det, man skulde ønske paa vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Det er ikke nogen god Kvinde, der fører et saadant Sprog, det er ikke en Moder, ikke en Kvinde, som tænker og føler sundt, naar hun taler om at rise Børn saaledes, at de faa røde Grise paa deres Bagdel.

Jeg vil for øvrigt i denne Forbindelse, og nu da Debatten stunder mod sin Afslutning, tillade mig at spørge — jeg har for Resten spurgt om noget lignende før — hvorfor har man ikke forespurgt Pigerne med Hensyn til de Krav, der bleve stillede navnlig til de mindre Børn i Henseende til, at de skulde bruge de og de bestemte Udtryk? Jeg skal saaledes oplyse, at den lille Ellen, foruden at hun er bleven revset paa den af mig anførte Maade, som det ogsaa er bevist ved Forhørene, straks da hun kom paa „Hebron“ i en Alder af $2\frac{1}{2}$ Aar blev revset, fordi hun siger, naar hun skal lade sit Vand — jeg beder ærede Medlemmer om at forstaa, at det er nødvendigt, jeg drager dette frem —, hvad saadanne Børn i Almindelighed sige, at hun skal „tisse“. Fru Bransholm siger saa, at saadant noget maa hun ikke sige, hun skal sige „puffedame“. Dette kan den lille Pige ikke forstaa, at hun skal sige dette „puffedame“, men hun siger stadig det samme, som hun er vant til, og Fru Bransholm siger saa til hende: „Det maa du ikke sige, hvor kan du sige noget saa grimt, du skal sige puffedame“. Og det revser man en lille Pige for! Den højtærede Justitsminister synes, at dette er morsomt! Det er nærmest, synes jeg, trist, at der er Kvinder, der kunne bære sig saaledes ad overfor en lille Pige. Hvorfor ere Plejeforældrene, hvorfor er vedkommende Barns Fader, hvorfor er den lille Ellen ikke bleven spurgt? Hvorfor er der ikke blevet talt udførligt med hendes Fader? Man har spurgt ham om det Brev, som har været indrykket i „Social-Demokraten“, men ellers har man ikke

bekymret sig videre om den Fader, der har faaet sin lille Pige anbragt paa „Hebron“, hvor hun er bleven behandlet saa forfærdeligt. Jeg nævner dette for at vise Arten af den meningsløse Opdragelse, der er bleven Børnene til Del derovre.

Jeg skrev og sagde, at Pigerne nærede Bitterhed og Had til Fru Bransholm. Det er konstateret, at der for manges Vedkommende næres Bitterhed og Had overfor hende. Ikke des mindre har en hel Del af disse Piger i Forhørene erklæret, at de ellers ikke havde noget at klage over ud over de Straffe, der ere blevne dem tildelte. Men nu gav den højtærede Justitsminister selv en Oplysning, der stiller Fru Bransholm stærkt frem som en Kvinde, der overfor de Piger, der have været hende betroet, formaar at vække Bitterhed og Trods. Den højtærede Justitsminister nævnedes, at en Del af de unge Piger, der have været i Forhør paa Blegdamsvejen, have truet med at slaa Fru Bransholm. Der var samlet Opløb, og det var Grunden til, at Fru Bransholm senere blev afhørt paa Dommerens Bopæl. Det er dog ikke noget Vidnesbyrd om, at denne Kvinde har været i Stand til at vække blidere Følelser hos Pigerne. Dette, at Pigerne, naar de ere udenfor hendes Værge, samle Opløb for at slaa hende, saa at hun maa gaa ned ad Bagtrappen, synes jeg snarere vidner om, at denne Kvinde har formaaet at vække Trods og Bitterhed hos disse Piger. Jeg tror ikke, at nogen anden Børnehjemsforstanderinde i dette Land kunde risikere en slig Optræden fra de Børn, der havde været hende betroet. Nej, hvad er dette Opløb, hvad er denne Trods Bevis for? Det er Bevis for, at Afpryglingen har virket forraaende paa mange af de Børn, der have været betroede hende.

Jeg skrev, at hun en Gang havde ladet 12 Piger staa op ad en Væg 8 Dage. Det er ogsaa bevist i Forhørene, at den Paastand er korrekt. — Jeg nævnte bl. a., at da Fru Bransholm en Gang laa syg i Viborg, skulde Pigerne bede for, at hun kunde blive helbredet, og jeg skrev da, at Pigerne i Stedet for at bede om, at hun maatte blive helbredet, tværtimod bade til Vorherre om, at hun maatte dø. Det har man ikke spurgt disse Piger om. Der er for øvrigt en Række af de Sigtelser, jeg har rejst, man ikke har forsøgt at skaffe Oplysninger om i Forhørene. Jeg skrev, at Fru Bransholm i et Brev til en enkelt Piges Forældre havde gjort sig skyldig i Usandhed, at hun havde løjet for disse